

Всѣки 15 дена — необходимото време, за да се образуватъ отровнитѣ жлези — директорътъ изважда отровата отъ тия влѣчуги. Часть отъ нея впрѣква въ кръвта на коне, чийто серумъ добива свойство бързо да обезвредява отровата. Въ института лѣкаритѣ знаятъ много добре да разпознаватъ, кой отъ каква змия е ухапанъ и споредъ това употрѣбаватъ единъ или другъ серумъ. Найлесно се познава отъ каква змия е ухапанъ болния по раната. Всѣки видъ змия има особени збѣи и оставя различни следи въ тѣлото на ухапания.

Ето какво разказва единъ пътешественикъ, който посетилъ и разгледалъ институтътъ въ Бутантанъ.

— Единъ служащъ прескочи рова и отиде къмъ поляната на змиитѣ. Той носѣше прѣчка, на края на която е окачено нѣщо като кука. Змиитѣ се разбѣгаха, нѣкои зачиха ядосано збѣитѣ си въ дебелиитѣ му ботуши. Служителътъ зърна змията, която търсѣше, и като протегна куката съ една ржка, съ другата грабна бързо влѣчугото, хвана го за шията и се приближи до насъ. Докторъ Амараль протегна малка стъклена чаша. Безъ да изпуска змията, препаратортъ натисна отвѣнъ жлезитѣ, устата на змията се отвори и отъ крайчеца на двата збѣа протече отровата. Докторътъ я събра до последна капка. Като почувствува своята безпомощностъ, змията увисна неподвижна въ ржцетѣ на палача си. Когато я пусна на поляната, тя побѣгна въ тревата, сѣкашъ засрамена отъ поражението си.

— Ние не произвеждаме само серуми, а развѣждаме и животни, които унищожаватъ змиитѣ—